

mahhub; serw on ümberaetud, nenda kui sea-
lärs, muud kui et agga paksem ja surem,
ning seebse on, mis lotti mofkaks kutsuwad,
misga nisuggust tõed teeb, kuidas innimenne
omma sõrmedega. Sellega temma lilli nop-
pib ja neid kimpu koidab; keige penemad
rahha maast üleswõttab; paela sõlme ldeb;
ehk sõlmest lahti teeb; puddeli peält korki är-
ga wõttab; wõtmega lukku lahti ja finni-
känab; pansaid lahtiwõttab ja kinnipanneb,
ja weel muud immet teeb.

Monnikord, kui tahhab innimest, kes ted-
da narrinud, ilma temma wiggata karrista-
da: tõmbab lotti täis wet, ning sedda kui
keigekangemast tulle-priitsist, kahhe- ehk kol-
mekümne sammo peält innimesse peäle purs-
kab, wahhest ni sure wäega, et tedda ümber
ja ümber paiskab.

Nisuggune tarf meel sel lomel, ja nisuggu-
ne immelik joud ja tundminne temma lottis,
ja ommetige ellajas issi ihho polest näoto ja
roppo kehha ja kujukaga lodud. Kael on nenda
lühhi-kenne, et pea muist kui kehha külles; su

on kurgu al, seäts kus tolf ehk lot keige paksem.
Kummaltki poolt suust tulles kühw wälja,
mis ni paks ja nisanma pitk, ja ka nenda
sammoti painus, kui ümmargune ja tahhu-
matta ree tallapu, muud kui et agga ots ter-
raw. Se sedda annab, mis elewanti luuks
nimmetawad, ning kennest treialid, tislariid
ja muud, keifsuggust kallid asju tewad, mis
wägga sures hinnas. Temma on walge kui
lummi. Kihwad on jurest otsani, siid ja kaks
jalga pitkad: nendega temma omma waen-
last läbbiajab.

Temma naht on tuggewa kallanahha pak-
sune, agga et ta kül sesuggune, siis ommetige
örn ja ei kül, et lõmist kardab, ja käreblased,
pärmud ja säsed temmale waewa tewad. Kui
kinnud temmale asju ei anna, siis murrab su-
re pu-õksa mahha, ja sellega neid-ennese kallalt
ärreajab. Karwa temmal seljas ep olle, muud
kui et arwaste siin ja seäts monned ükslased
harjused seisawad. Temma silma-riipsed on
jalla pitkused, ja parraja raud-sukkarwarda
paksused, Sabba ei olle pitkem kui tõrwad;